

HỒI 239

Mỹ Nhân Đồng Hành

T hạch Thanh Tuyền đẩy cánh cửa gỗ của thạch ốc ra, nghiêng đầu mỉm cười nói: “Tử huynh, mời vào!”.

Từ Tử Lăng chân chừ giầy lát rồi mới bước qua bậc cửa, đi vào bên trong. Trong nhà dùng một tấm màn trúc chia làm hai gian. Căn nhà tuy nhỏ nhưng cũng có đủ các thứ gia cụ tạp vật mà một gia đình cần có trong cuộc sống hàng ngày. Nhà cửa sạch sẽ tinh khiết, đẹp một cách tinh mịch.

Thạch Thanh Tuyền chậm rãi nói: “Đây chính là chỗ ở chật chội của Thanh Tuyền”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: “Không phải Thạch tiểu thư ẩn cư ở Ba Thục sao?”.

Thạch Thanh Tuyền mời gã ngồi xuống một chiếc ghế kê cạnh cửa sổ, còn mình thì vén màn trúc đi vào bên trong: “Gian tiểu ốc này không phải Thanh Tuyền dựng nên, người xây dựng nó đã qua đời từ năm năm trước, Thanh Tuyền mượn nó làm nơi đặt chân chính là vì nó chỉ cách Tà Đế Miếu có nửa canh giờ cước trình”.

Nhìn xuyên qua tấm rèm trúc mỏng, thấp thoáng thấy nữ tử đặc biệt này ngồi xuống một chiếc kỷ nhỏ bên cạnh chiếc giường kê sát tường, quay lưng về phía gã, đối mặt với tấm gương đồng hình tròn treo trên tường. Trong lòng mơ hồ, tất cả đều bị tấm rèm trúc làm tịnh hoá, khiến cho thân hình và tư thái diễm lệ của nàng càng thêm nổi bật.

Từ Tử Lăng tán thưởng: “Đây đúng là một nơi tuyệt vời để lánh đời ẩn thế, nếu không phải có tiểu thư dẫn tới đây, chỉ sợ tại hạ tìm một vạn năm cũng không tìm được mất”.

Gian tiểu thạch ốc này nằm ở một hiệp cốc nhỏ cách động dơi chừng hơn mười dặm về phía Đông Nam, sau lưng là một dòng thác và hồ nhỏ, trước nhà cây cỏ hoa lá tốt tươi, cảnh vật đẹp vô cùng.

Thạch Thanh Tuyền cầm chiếc lược lên, chải chải mái tóc dài mềm mại, động tác tư thế đều đẹp đến mê hồn. Chỉ nghe nàng chậm rãi nói: “Tại sao huynh không hỏi chủ nhân cũ của nơi này là ai? Lẽ nào huynh không thấy hiếu kỳ ư?”.

Trong lòng Từ Tử Lăng chợt dâng lên một cảm giác thoải mái và ấm áp, giống như đang cùng thê tử xinh đẹp của mình sống an lạc trong ngôi nhà nhỏ, ngồi cách một tấm màn trúc bàn chuyện lật vật trong gia đình vậy. Đây là một cảm giác hết sức mới mẻ đối với gã. Chỉ nghe gã mỉm cười nói: "Có lẽ là vì tính cách mỗi người thôi! Tại hạ rất hiếm khi có những xung động kiểu không biết chuyện này thì không được như những người khác. Có điều tiểu thư đã đặc biệt gọi ra chuyện này, chắc hẳn chủ nhân cũ của gian thạch ốc này phải là một nhân vật rất có lai lịch, bây giờ lòng hiếu kỳ của tại hạ lại bị khơi gợi lên rồi".

Thạch Thanh Tuyền khẽ cười hỏi: "Thanh Tuyền có thể hỏi Từ huynh một vấn đề hơi đường đột được chăng?".

Từ Tử Lăng vừa ngưng thần lắng nghe tiếng chim chóc vui đùa chích chích bên ngoài, vừa thuận miệng đáp: "Xin tiểu thư cứ hỏi!".

Thạch Thanh Tuyền liền nói: "Dám hỏi Từ huynh, trong mấy năm hành khứ giang hồ, đi khắp Nam Bắc, huynh đã từng hại bao nhiêu thiếu nữ phải xiêu hồn lạc phách, mê đắm nhớ nhung rồi?".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Tại hạ xưa nay chưa từng nghĩ việc này, chắc là không có đâu".

Thạch Thanh Tuyền vui vẻ bật cười: "Cuối cùng cũng tìm ra lúc huynh không thật thà rồi nhé. Tạm thời chưa tính sổ vội, để Thanh Tuyền hỏi ngược lại vậy, Từ huynh đã gặp không biết bao nhiêu mỹ nữ nổi danh trong giang hồ, đã có ai có thể khiến huynh một lòng ái mộ hay chưa?".

Từ Tử Lăng cười khố: "Vấn đề này của tiểu thư còn khó đối phó hơn bất cứ thứ kỳ công tuyệt nghệ nào mà Từ Tử Lăng đã từng gặp qua, tiểu đệ có thể đầu hàng cho qua chuyện được không?".

Thạch Thanh Tuyền buông lược xuống, che miệng cười khúc khích: "Đúng là đồ vô dụng! Nam tử hán đại trượng phu thì phải dám yêu dám hận chứ, thì ra Từ Tử Lăng danh chấn thiên hạ về mặt này lại yếu ớt kém cỏi như vậy".

Từ Tử Lăng thoải mái nhún vai đáp: "Tiểu đệ đối với chuyện tình cảm nam nữ cảm thấy rất nhạt nhẽo, cũng không có cầu mong và kỳ vọng gì đặc biệt, tất cả đều tùy ngộ nhi an mà thôi. Nếu như có mong muốn, thì chỉ mong được tự do tự tại, chu du thắng cảnh danh sơn trong thiên hạ, như vậy là đã không uổng kiếp này rồi".

Thạch Thanh Tuyền im lặng giây lát rồi chậm rãi nói: “Cách nghĩ của huynh và Thanh Tuyền rất giống nhau, khác biệt chỉ là một tĩnh một động thôi. Cuộc sống lý tưởng trong lòng Thanh Tuyền chính là được ẩn cư sơn lâm, nghiên cứu những kỹ nghệ và học văn mà mình yêu thích, lấy đó làm tiêu khiển, sống một cuộc đời bình lặng. Chính vì thế mà Thanh Tuyền mới nôn nóng đem gánh nặng này chuyển qua cho Từ huynh như vậy”.

Từ Tử Lăng gật đầu: “Cuối cùng thì tiểu đệ cũng hiểu được tâm ý của tiểu thư rồi. Xin cứ nói! Chỉ cần có thể làm được, Từ Tử Lăng này nhất định sẽ giúp tiểu thư hoàn thành tâm nguyện!”.

Thạch Thanh Tuyền thở dài: “Ôi! Huynh làm người tốt thế này khiến Thanh Tuyền thật xấu hổ. Ngại quá! Từ huynh có thể tạm thời nhắm mắt lại không, người ta phải thay y phục!”.

Từ Tử Lăng giật mình đánh thót vội vàng nhắm nghiền hai mắt lại.

Tiếng cời y phục xột xoạt vang lên trong phòng, Thạch Thanh Tuyền vẫn thoải mái tự nhiên như không nói: “Đạo Tâm Trùng Ma Đại Pháp là thần công chí cao vô thượng của Ma môn, so với Thiên Ma Đại Pháp của Âm Quý Phái còn cao hơn một bậc. Kỳ quái nhất là trong quá trình tu luyện, tính cách và khí chất của người luyện sẽ thay đổi, từ ma nhập đạo. Nghe Lão đại sư nói: Tà Đế luyện loại thần công này gần thành công thì thất bại, hơn nữa còn rước phải đại hỏa ma hỏa thiêu thân, nhưng trước khi thảm tử đã bỗng nhiên tỉnh ngộ, hối hận về những chuyện tàn hại chúng sinh mà mình đã làm trước đây, nên đã ra sức bổ cứu”.

Từ Tử Lăng suýt chút nữa thì mở bừng mắt ra, ngạc nhiên nói: “Thế gian có thứ ma công như vậy sao, thật là kỳ lạ”.

Trường Sinh Quyết tuy có thể làm khí chất của Khấu Trọng và gã thay đổi, nhưng cũng chỉ theo cá tính của hai gã mà phát triển tự nhiên, không giống như Đạo Tâm Trùng Ma Đại Pháp này, có thể thay đổi cả tính tình thâm căn đế cốt của một con người như vậy.

Thạch Thanh Tuyền dường như đã thay xong y phục, còn vén màn bước ra ngoài, nhưng vẫn không lên tiếng báo Từ Tử Lăng mở mắt, nhẹ giọng nói: “Lúc đó, điều mà Tà Đế không yên tâm nhất chính là bốn tên ác đồ Vu Ô Quyển này, không có ai hiểu rõ lũ ác nhân thiên sinh tà ác này hơn y, thế nên đã lợi dụng nhược điểm muốn làm Tà Đế đời sau của chúng, lấy Tà đế Xá lợi làm mối nhử, bức chúng lập thế bằng Huyết Chú của Ma môn, thế sau khi lấy được Tà đế Xá lợi, kế tục ngôi vị Tà Đế thì mới được khai tông lập phái. Mặt khác, lại ngấm ngấm thông tri cho Chúc Ngọc Nghiên, nói cho mụ biết mình đã truyền Tà đế Xá lợi cho bốn tên nghịch đồ, giáng đại họa này cho chúng”.

Từ Tử Lăng vẫn nhắm nghiền hai mắt nên nhìn thấy thần tình của nàng lúc này, có cảm giác như đang đi trong màn sương mù mịt, hoang mang nói: “Tại sao Tà đế Xá lợi lại quan trọng như vậy?”.

Thanh âm ngọt ngào của Thạch Thanh Tuyền vang lên bên tai gã: “Đó là một bí mật của Tà Cực tông, từ khi lập tông đến giờ đã truyền từ đời này sang đời khác một thứ dị thuật bí pháp, Tà đế Xá lợi do một thứ Hoàng Tinh Thạch cực kỳ quý hiếm mài thành, bắt đầu từ Tà Đế đời thứ nhất, lịch đại Tà Đế khi biết đại hạn của mình sắp tới, liền lấy dùng thứ dị thuật này dồn toàn bộ công lực cả đời ngưng tụ thành tinh khí, đẩy vào Hoàng Tinh Thạch, hy vọng người kế tục viên tà thạch này có thể hấp thụ được tinh nguyên đó, khiến Tà Cực tông đời sau mạnh hơn đời trước, độc bộ võ lâm! À! Bây giờ huynh có thể mở mắt được rồi!”.

Từ Tử Lăng liền từ từ mở mắt, thấy Thạch Thanh Tuyền đang đội mũ lên mái tóc đen tuyền đã búi thành búi thư sinh, hoàn thành việc cải dạng nam trang, còn là kinh trang bó sát người để đi xa nữa.

Chiếc mũi xấu xí của nàng đã biến mất vô tăm vô tích, nhưng da thịt đã trở nên thô ráp ngăm đen, có điều dù là vậy, nàng vẫn đẹp đến độ khiến người ta phải nín thở. Không biết có phải vì đặc biệt lưu tâm và so sánh hay không mà Từ Tử Lăng cảm thấy sống mũi thẳng nhỏ nhắn của nàng khiến gương mặt thanh lệ nàng càng thêm cao quý và hoàn mỹ.

Vẻ đẹp của nàng là một vẻ đẹp lãnh mạc và thần bí, đây có lẽ là do sự thanh thuần ngạo thế mà nàng đã có từ khi sinh ra trên đời, khiến người ta không dám tiếp cận, nhưng lại khát vọng mong cầu được lọt vào mắt xanh của nàng. Thêm vào ấn tượng trước đó, Từ Tử Lăng dám khẳng định mỹ nữ có phong cách đặc biệt, ngôn từ bạo dạn này tuyệt đối không hề thua kém những tuyệt thế giai nhân điền đảo giang hồ như Sư Phi Huyền hay Loan Loan.

Thạch Thanh Tuyền mỉm cười: “Tại sao cứ nhìn người ta chằm chằm vậy, có phải thấy Thanh Tuyền biến đổi nhiều quá không?”.

Từ Tử Lăng bật cười nói: “Tiểu thư chắc đã đọc được suy nghĩ trong lòng tại hạ rồi! Hắc! Nếu những lời vừa rồi tiểu thư nói là sự thật, vậy thì thế lực của Tà Cực tông phải vượt xa Âm Quý Phái mới đúng, tại sao sự tình lại ngược lại như vậy?”.

Thạch Thanh Tuyền thở dài: “Chuyện này phức tạp dị thường. Huynh hãy trả lời Thanh Tuyền một câu trước, bây giờ huynh chuẩn bị đi đâu?”.

Nghe Từ Tử Lăng trả lời, Thạch Thanh Tuyền liền vui vẻ nói: “Chúng ta còn có hai ba ngày đồng hành nữa, đợi sau khi đến Trường Giang, huynh qua sông Nam hạ, còn Thanh Tuyền sẽ ngồi thuyền đi về phía Tây, chúng ta vừa đi vừa nói được không?”.

Từ Tử Lăng nằm mơ cũng không ngờ được đột nhiên lại có thêm một mỹ nữ đồng hành như vậy, có điều mỗi một khắc ở bên mỹ nhân, đều sẽ là những kỷ niệm mỹ lệ mà cả đời này gã cũng không thể nào quên, nên liền gật đầu mỉm cười nói: “Nếu tiểu thư không ngại, thì chúng ta có thể lập tức lên đường!”.

oOo

Lạc Mã Hồ nằm ở phía Đông Nam Sơn Đông đệ nhất đại hồ Vi Sơn Hồ, được dòng Tứ Thủy chảy qua.

Lạc Mã Hồ nước rộng trời cao, dãi mắt nhìn ra chỉ thấy không gian tưởng chừng như vô tận, sóng biếc lẫn tắn, ngư sản và các loại thủy sản khác rất phong phú, trong đó có cá chép, cá diếc, cá trắm và tôm cua là nhiều nhất, ngoài ra nơi này còn nổi tiếng với các loại đặc sản khác như củ ấu, ngó sen, bồ khẩu thảo...

Mỗi khi thời tiết đẹp, những con thuyền cá ẩn hiện giữa làn khói sóng, mái chèo gạt nước ì oạp, trên cao lũ thủy điều bay lượn dập dìu, phong cảnh mê người.

Hạ Phi Thành - căn cứ địa của Lạc Mã Bang nằm cách Lạc Mã Hồ chừng mười dặm về phía Tây Bắc, là nơi giao hội của ba dòng sông lớn Tứ Thủy, Nghi Thủy và Biện Thủy, quan trọng nhất là nơi này chỉ cách Bành Thành chừng nửa ngày đi thuyền.

Giao thông thuận lợi khiến Hạ Phi trở thành trạm trung chuyển giữa Lạc Mã Hồ và Vi Sơn Hồ, khống chế cả toàn bộ thủy đạo trong vùng, điều này mang đến cho Hạ Phi một lượng giao dịch rất lớn, làm cho Lạc Mã Bang ngày càng lớn mạnh. Kết minh với mã tặc Khiết Đan, chính là một cơ hội mở rộng tầm ảnh hưởng và dã tâm của Lạc Mã Bang bang chủ Đô Nhâm.

Khấu Trọng, Lạc Kỳ Phi và mười thủ hạ giả thành thương lái đến Lạc Mã Hồ mua lương thực, an nhiên tiến vào Hạ Phi.

Người giúp họ dẫn thông mọi cửa quan là cự phú buôn bán lương thực và dầu ở bản địa Thẩm Nhân Phúc. Trước nay quan hệ của y và Bành Lương Hội đều rất mật thiết, tuy bề

ngoài vẫn giữ giao tình với Lạc Mã Bang, nhưng bên trong từ lâu đã vô cùng bất mãn với sự tham lam vô độ, hoành hành bá đạo của Đô Nhậm. Tin tức tình báo của Lạc Kỳ Phi đều là y cung cấp.

Thẩm Nhân Phúc là thương nhân giỏi tính toán, vốn không muốn tham gia vào việc tranh giành địa bàn của các thế lực, nhưng Đô Nhậm và Quật Ca kết minh với nhau khiến y không thể nhẫn nhịn được nữa, bởi vì cả nhà nam nữ lão ấu của thân đệ y đều đã chết trong tay Quật Ca và đám thủ hạ, thù sâu tựa biển. Nhưng quan trọng hơn cả là sự kính ngưỡng và lòng tin của y với Khấu Trọng, thế nên vừa gặp nhau đã hợp ngay, quyết ý toàn lực giúp đỡ Khấu Trọng đối phó Đô Nhậm và Quật Ca.

Sau khi Khấu Trọng và Lạc Kỳ Phi đến Thẩm phủ, ba người liền lập vào mật thất bàn bạc. Thẩm Nhân Phúc dáng người cao lớn rắn chắc, mái tóc đã lấm tấm điểm bạc, tự tin mà hiền hoà, hai mắt sáng như sao, râu rậm, niên kỷ ước chừng ngoài bốn mươi, gây cho Khấu Trọng ấn tượng y là người tinh minh quyết đoán.

Sau mấy lời khách khí, Thẩm Nhân Phúc bắt đầu vào chính sự: “Sau khi được Quật Ca chi viện, Đô Nhậm ra sức chiêu binh mãi mã, chuẩn bị đại triển quyền cước, làm các thành trấn gần đây ai nấy đều lo lắng, sợ rằng y sẽ cùng với Quật Ca đi khắp nơi giết người phóng hoả, công thành chiếm đất”.

Khấu Trọng chau mày nói: “Quật Ca chỉ có vài trăm tên mã tặc, tại sao Đô Nhậm lại giống như có trái núi lớn để dựa vào như thế?”.

Thẩm Nhân Phúc thở dài: “Trong mắt của Khấu gia, Quật Ca đương nhiên chỉ là nhân vật nhỏ không đáng để ý, nhưng khắp một vùng này, có ai nghe tiếng mã tặc Khiết Đan mà không biến sắc đầu chú. Nếu cộng cả số thủ hạ mà Quật Ca lưu lại vùng duyên hải, nhân số của bọn chúng cũng phải hơn một ngàn người. Đám mã tặc này kẻ nào kẻ nấy đều võ công cao cường, dũng mãnh như sói, công phu trên ngựa càng thuần thục hơn người Trung nguyên một bậc, hơn nữa lại đến đi như gió, ngoại trừ trận đại bại trong tay Khấu gia và Từ gia ở Đô Lương ra, xưa nay đều bách chiến bách thắng. Hiện giờ có thêm Đô Nhậm cho bọn chúng tin tức và căn cứ địa, đích thực là như hổ thêm cánh, khiến những thương nhân như chúng tôi người người đều lo sợ nơm nớp. Chỉ mong Khấu gia có thể chủ trì chính nghĩa, báo cừu tuyết hận cho những người vô tội đã bị chúng tàn sát”.

Khấu Trọng trầm tĩnh nói: “Thẩm lão bản cứ yên tâm, chỉ riêng chuyện toàn gia lệnh đệ bị sát hại, ta đã không thể tọa thị bàng quan được rồi, nhất định ta sẽ khiến đám ác tặc ngày

vĩnh viễn không thể trở về quê hương. Không biết Quật Ca hiện giờ đang ở đâu, Đô Nhậm chắc chắn không dám dẫn sói vào nhà, cùng ăn cùng ngủ với Quật Ca đâu nhỉ?”.

Thẩm Nhân Phúc thấy Khấu Trọng nề mặt mình như vậy, cảm kích đến suýt nữa thì rơi lệ, bái tạ mấy câu rồi nói: “Quật Ca và thủ hạ hiện đang ở tại một mục trường ở chân núi Trạch Sơn cách Hạ Phi mười dặm về phía Tây để đợi đồng bọn đến tập hợp, còn về việc hấn và Đô Nhậm đang âm mưu điều gì thì tiểu nhân vẫn chưa dò la ra được”.

Khấu Trọng vươn mình, thở dài nói: “Thẩm lão bản có biết trong Lạc Mã Bang, ai phản đối việc kết minh này mạnh mẽ nhất không?”.

Thẩm Nhân Phúc không cần nghĩ ngợi mà đáp ngay: “Đương nhiên là nhị đương gia Tiểu Lữ Bố Tiểu Hồng Tiến, người này là một anh hùng hảo hán, rất được chúng nhân tôn kính, cả Đô Nhậm cũng phải e dè cố kỵ. Một nửa nguyên nhân của lần việc kết minh này chính là Đô Nhậm muốn đối phó y. Từ sau khi phản đối kết minh không thành, Tiểu Hồng Tiến đêm nào cũng đến thanh lâu, mượn rượu giải sầu. Theo tiểu nhân thì y đã có ý rời khỏi Lạc Mã Bang, bằng không sớm muộn gì cũng bị Đô Nhậm hại chết”.

Khấu Trọng mừng rỡ nói: “Lữ Bố không yêu giang sơn yêu mỹ nhân, hy vọng Tiểu Lữ Bố này tiến bộ hơn một chút. Chúng ta sẽ bắt đầu từ người này vậy, nói không chừng có thể thu phục cả Lạc Mã Bang mà chẳng tốn một binh một tốt cũng nên. Lúc đó thì đảm bảo đám mã tặc Khiết Đan kia sẽ chết không đất chôn thây, còn chúng ta thì lại có thêm một số chiến mã đã được huấn luyện, món này cũng hơi đắt chứ?”.

Thẩm Nhân Phúc hân hoan nói: “Tiểu nhân và Tiểu Hồng Tiến có chút giao tình, tất cả cứ để tiểu nhân sắp xếp là được”.

Khấu Trọng lắc đầu nói: “Thẩm lão bản không tiện ra mặt, nhân tâm nan trắc, ai biết được Tiểu Hồng Tiến sẽ phản ứng thế nào, Kỳ Phi có đề nghị gì không?”.

Lạc Kỳ Phi từ nãy giờ vẫn ngồi một bên lắng nghe mà không nói gì, lúc này cũng gật đầu đồng ý với Khấu Trọng: “Thẩm lão bản có thể không xuất diện là tốt nhất, nhưng làm sao mới có thể tiếp xúc với Tiểu Hồng Tiến đây?”.

Khấu Trọng mỉm cười nói: “Chuyện này chúng ta sẽ tùy cơ hành sự. Ý thích đến nơi nào nhất thì chúng ta sẽ đến đó gặp y. Nếu y không chịu trợ giúp chúng ta thì thuận tay cho y một đao là xong, sau đó sẽ đến lượt Đô Nhậm”.

Khấu khí của gã tuy hơn lớn một chút, nhưng Thẩm Nhân Phúc và Lạc Kỳ Phi đều cảm thấy hết sức bình thường. So với Nhậm Thiếu Danh và Lý Mật, Đô Nhậm chẳng là thứ gì cả.

Khấu Trọng nghĩ ngợi giây lát rồi lại nói với hai người: “Nếu đã không ai biết bước tiếp sau Đô Nhậm và Quật Ca định làm gì, vậy thì chúng ta tiện thể giúp bọn chúng một phen luôn, hãy cho người phao tin đồn, khiến các thành trấn gần đây người người đều hoảng loạn. Lúc đó chỉ cần chúng ta trừ diệt hai tên này, chúng nhân sẽ càng bội phần cảm kích. Hà hà, chỉ dùng mấy câu nói mà đã mua được nhân tâm, trên đời này còn có việc gì lợi hơn thế nữa không?”.

Hai người bọn Lạc Kỳ Phi đều gật đầu khen hay, thầm nhủ quả là “người nổi danh đều không phải tầm thường, người tầm thường thì không thể nổi danh”, kẻ sách như vậy mà cũng nghĩ ra được.

Khấu Trọng trầm ngâm: “Tin đồn phải hợp tình hợp lý, chi bằng cứ nói... à... Thẩm lão bản... thử nói xem, người ở những vùng xung quanh đây sợ nhất là gì?”.

Thẩm Nhân Phúc cung kính đáp: “Đô Nhậm xưa nay luôn có ý đoạt lấy Lưu huyện và Bái huyện ở bên Vi Sơn Hồ, như vậy thì y sẽ có cứ điểm ở vùng Vi Sơn Hồ, từ đó tấn công các thành trấn lớn gần đó. Chúng ta có thể dùng điểm này để tạo ra tin đồn. Vi Sơn Hồ phía bắc thông đến ba hồ lớn là Thiệu Dương, Độc Sơn, Nam Dương, đầu đuôi tương tiếp giống như là một hồ vậy, nếu như để lọt vào tay Đô Nhậm, vậy thì y sẽ khống chế được toàn bộ mạch máu kinh tế của vùng Sơn Đông”.

Lạc Kỳ Phi nói: “Muốn lấy Vi Sơn Hồ, trước tiên phải đoạt Bành Thành, vì vậy chỉ cần chúng ta phao tin Đô Nhậm muốn tấn công Bành Thành, những người khác sẽ lập tức đoán được dã tâm và đại kế của y”.

Khấu Trọng bật cười nói: “Chuyện này càng nói càng thật, đến cả ta cũng bắt đầu tin rồi đó! Chi bằng chúng ta thêm mắm dặm muối, nói Quật Ca sẽ đánh trận đầu để rửa mối nhục đã bị ta đánh bại, thế nên sẽ thấy người là giết, gà chó không tha... hai người thấy thế nào?”.

Thẩm Nhân Phúc và Lạc Kỳ Phi đều gật đầu khen hay.

Khấu Trọng cười cười nói tiếp: “Lão Đô, Lão Quật! Xem các ngươi còn được bao nhiêu ngày phong quang nữa!”.

Thẩm Nhân Phúc hưng phấn nói: “Làm việc cho Khấu gia thật là thống khoái, tiểu nhân sẽ lập tức y kế hành sự!”.

Khấu Trọng nói: “Chậm đã! Tin đồn tốt nhất nên để truyền từ bên ngoài, như vậy thì Đô Nhậm muốn điều tra cũng không biết điều tra từ đâu! Thẩm lão bản hãy lập tức phái

người đến các thành trấn gần đây...! Hắc! Chi bằng hãy để các thương lái truyền tin này đi, như vậy thì sẽ càng có hiệu quả hơn!”.

Thẩm Nhân Phúc liền lĩnh mệnh chạy đi.

Khấu Trọng lại vươn người một cái, quay sang nói với Lạc Kỳ Phi: “Kỳ Phi, hãy đi dò la xem Tiểu Lữ Bố gia gia của chúng ta hay đến thanh lâu nào? Ta ngủ dậy sẽ đến đó tìm y uống rượu bàn chuyện làm ăn!”. Nói đoạn liền há miệng ngáp dài, lẩm bẩm nói một mình: “Mệt chết đi được!”.

- o O o -